

Fogadalom

Apó egy kora reggel azzal ébredt, hogy itt a végső ideje, amikor tennie kéne valamit a még előtte álló napok, hónapok, s ha a jóisten megtartja évekig erőben, egészségben, tehát a még neki szánt időben mit kéne tennie ezen idő boldogabb, szelídebb, derűsebb, nyugodtabb – önelégültebb? – megélése érdekében.

Mi legyen az a valami?

Ráncolta a homlokát s bámulta a szelíden világosodó mennyezetet mint minden ébredés után, mintha onnan várta volna az óhajtott megvilágosodást. A lélek megvilágosodását.

De hiszen oly egyszerű, mosolyodott el, oly kézenfekvő.

Ezentúl minden reggel, az ébredés pillanatában, ahogy kinyitja a szemét a való világra, tehát hálósobájának a mennyezetére, ablakára, falára, az első szava, ami elhagyja az ajkát, szállják a Teremtőhöz.

És minden este, miután álomra hajtja a fejét, mielőtt lehunyná a szemét, ismételtlen egy belső vágytól indítva, utolsó szava, ami elhagyja az ajkát, szállják az Úrhoz. Csupán ennyi...

Mától kezdve ez legyen minden áldott nap első s utolsó sóhajtása, a Hála szava. Amiért még mindig annak a nagy, ismeretlen Úrnak a vendége lehet és lehetett, akiről a Költő szólt talán a legmagasztosabb énekében.

Egy négysoros

Az, ami otthon volt!...

Régen...

Ne!!!

Akkor mi maradna?

Boldogságfogyatékos

Az a mindig helyét kereső, minduntalan fogadkozó ember, aki esküvésre esküket halmoz, de aki eleve tudja, hogy adott szavát sohase tartja be, akinek fogadott szava fabatkát sem ér, az a tekerdő nem más, mint egy fecsegő bohóc, közönséges senki.

Szánnivaló.

Boldogságfogyatékos.

Egy nyakas Éhen Kórász

Kószál a kórász.

Lába előtt két szem

Dió.

Arrébb egy alma.

Éhes.

Hiszen ezért

Éhen Kórász.

Mégse, egy istenért

Se

Le nem hajolna.

Annál nyakasabb.

Új Vidéken, 2012